

Josep Lluçh

Editor de Proa, Empúries i Pòrtic

Des de fa cinc anys, Josep Lluçh és l'editor de Proa i Pòrtic. En fa un que també va assumir Empúries. Publica una seixantena de títols a l'any entre els tres segells. Tres de les seves novetats han sigut recompensades aquest 2014 amb premis a obra publicada

FRANCESC MELCION

“Als editors catalans ens falta autoritat”

◆◆◆◆◆ Jordi Nopca

Josep Lluçh va néixer el 24 d'abril del 1963. Potser per la proximitat amb Sant Jordi, la seva relació amb els llibres no ha deixat de créixer a mesura que han anat passant els anys. Fa tres dècades que està vinculat a Proa, i en fa cinc que n'és l'editor, des d'on ha publicat *Jo confesso*, de Jaume Cabré, una nova traducció de l'*Odissea*, d'Homer, o els últims llibres de Joan Lluís Lluís, Pep Coll i Carles Camps Mundó. Tots tres han sigut distingits recentment amb premis a obra publicada: Lluís, amb el Lletra d'Or per *Cròniques del déu coix*; Coll, amb el Crexells i el Premi de la Crítica per *Dos taüts negres i dos de blancs*; Camps Mundó, amb el Serra d'Or de poesia per *L'Oració Total*.

No he sabut trobar cap entrevista llarga que t'hagin dedicat abans. Aquesta és la primera.

Llavors haurem de començar pel principi. Quin va ser el teu primer contacte amb el món editorial? Vaig entrar al departament de correc-

ció de La Galera l'any 1987, quan encara era l'empresa familiar dels Dòria. Hi vaig entrar poc després d'acabar la carrera de filologia catalana, amb 23 anys, després d'una primera i breu experiència com a professor. De seguida vaig veure que fer de *guardia urbà* no era per a mi.

Quant t'hi vas estar, a La Galera?

Fins al 1992, moment en què ens van fer fora a tots... Però vaig tenir la sort que Enciclopèdia Catalana em va cridar. Després d'un temps participant en algun projecte que no m'engrescava gaire –com ara dedicar-me a introduir codis per a l'*Hiperdiccionari*–, vaig començar a ajudar l'editor de Proa, Oriol Izquierdo. El meu càrrec era de redactor en cap. Pot sonar glamurós, però es tractava de coordinar l'equip de correctors i traductors, lligar els calendaris... Paral·lelament, vaig poder començar a muntar alguns llibres.

¿Recordes quins van ser els primers autors que vas començar a tractar? Un dels primers va ser Baltasar Por-

“ÉS TAN GRATIFICANT DESCOBRIRE UN AUTOR JOVE COM TROBAR-ME'N UN DE 60 ANYS QUE FA UN GRAN LLIBRE”

cel. I vaig formar part del grup de lectors de *L'ombra de l'eunuc*, de Jaume Cabré, que es va publicar el 1996. També em vaig ocupar d'*Oïsmè*, de Perejaume. L'Oriol havia volgut modernitzar Proa, que fins llavors era una biblioteca selecta i universal, incorporant-hi nous noms, com Jordi Ribas –amb *El parent immòbil*– o el mateix Perejaume.

El 1998 hi va haver un altre canvi.

Va entrar el tàndem d'editors format per Isidor Cònsul i Àlex Broch. Cònsul, que venia de l'ensenyament, s'atrevia amb tot. Va voler fer de Proa l'editorial total, publicant des de llibres populars fins a altres de molt culturalistes. En els anys d'Izquierdo, publicar Paulo Coelho i Mary Higgins Clark hauria sigut impensable. Això va ajudar a expandir Proa. També va apostar per la no-ficció, sovint per llibres que des dels xamfrans de l'Eixample no eren vistos com a possibles èxits i, en canvi, s'hi convertien. Broch i Cònsul tenien perfils que eren coincidents, i els costava complementar-se.

El 2006, amb l'entrada de Planeta i Enciclopèdia a l'accionariat d'Edicions 62, complementant la part que ja tenia La Caixa, Proa va passar a formar part del nou Grup 62.

Era un moment en què jo em començava a plantejar canviar d'aires. La creació de Grup 62 va ser un estímul per quedar-m'hi. Quan l'Isidor es va posar malalt em van proposar fer d'editor de Proa i Pòrtic, i en un primer moment vaig dir que no. Quan vaig pair la proposta em va semblar que era una bona idea.

Què vas voler canviar, dels anys de Cònsul i Broch, a partir del 2009?

Volia frenar l'excessiva dispersió de publicar molts premis menors, llibres d'agitació patriòtica, llibres pagats per institucions, llibres d'autors que ja no aportaven res... I em vaig proposar de no fer llibres rutinaris, amb el risc que algun autor es molestés.

Has continuat publicant clàssics, però sobretot apostant per noms catalans, tant els que estan consolidats (Cabré, Jòdar, Puig, Coll) com els que comencen (Dedeu, Banegas, Olid). Durant els últims anys els mitjans posen molt d'èmfasi en els nous valors, però sovint això no es tradueix en vendes. S'enterra la gent abans d'hora. Els autors de mitjana edat ho tenen malament... Per a mi és tan gratificant descobrir un autor jove com trobar-me'n un de 60 anys que fa un gran llibre. Editar autors catalans és el que em porta més feina, però també és més gratificant.

Fa un any que també t'ocupes d'Empúries.

Amb la Dina de la Lama, sí: ella s'encarrega de la part estrangera.

Quants títols fas, entre els tres segells?

El 2015 en sortiran una seixantena. Hi ha vegades que em maleixo els ossos de portar tants títols, però després em fa il·lusió.

Continuaràs publicant clàssics?

Sí. Ara, la repesca d'autors costa més. No m'imagino tornant a posar de moda Cocteau... Fa uns anys Edicions 62 podia editar Marcuse sense estar pendent de l'edició castellana. En Jaume Vallcorba se'n va sortir als 80 i als 90. Ara, quan sembla que ens hem de menjar el món –quan es demana la independència–, som més provincians. Als editors catalans ens falta autoritat.

I el paper de les microeditorials?

Tots fem la nostra feina. A l'editorial relativament gran on treballa la literatura ens continua interessant. Quan ens arriba el text, no ens en desentnem. Busquem la manera òptima perquè el llibre arribi al lector, i a més d'un bon disseny mirem d'oferir el millor contingut possible. ◆◆